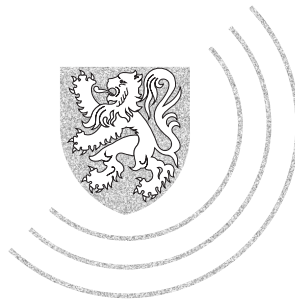

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

9 februari 2004

VOORSTEL VAN DECREET

**– van de heer Carl Decaluwe, mevrouw Veerle Heeren en de heren Jos De Meyer,
Bart De Smet en Mark Van der Poorten –**

**houdende de verplichting tot het plaatsen van optische rookdetectoren
in nieuw te bouwen woongelegenheden**

VOORSTEL VAN DECREET

– van de heren Jan Van Duppen en Carlo Daelman –

houdende de verplichting tot het plaatsen van rookdetectoren in woongelegenheden

HOORZITTING

VERSLAG

**namens de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Stedelijk Beleid
uitgebracht door de heer Dirk De Cock en mevrouw Dominique Guns**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Jan Penris.

Vaste leden :

de heer Bart De Smet, mevrouw Veerle Heeren, de heren Boudewijn Laloo, Mark Van der Poorten ;

mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht, mevrouw Dominique Guns, de heren Cis Schepens, Francis Vermeiren ;

mevrouw Hilde De Lobel, de heren Jan Penris, Christian Verougstraete ;

de heren Carlo Daelman, Marcel Logist ;

mevrouw Vera Dua ;

de heer Dirk De Cock.

Plaatsvervangers :

mevrouw Sonja Becq, de heren Carl Decaluwe, Jan Verfaillie, Johan Weyts ;

de heren Julien Demeulenaere, Peter Gysbrechts, Patrick Lachaert, Stefaan Platteau ;

de heer Filip Dewinter, mevrouw Marijke Dillen, de heer Frans Wymeersch ;

de heer Dany Vandenbossche, mevrouw Josée Vercammen ;

Mevrouw Ann De Martelaer ;

de heer Jan Loones.

Zie :

1726 (2002-2003)

– Nr. 1 : Voorstel van decreet

Zie ook :

1798 (2002-2003)

– Nr. 1 : Voorstel van decreet

INHOUD

	Blz.
1. Uiteenzetting door de heer Stefaan Maekelberg, Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken ;	4
2. Uiteenzetting door mevrouw Nancy Bourgoignie, schepen van huisvesting van de stad Oostende ;	8
3. Uiteenzetting door de heer Albert Vangeneugden, kapitein van de brandweer te Hasselt ;	11
4. Uiteenzetting door mevrouw Katelijne D'Hauwers en de heer Johan Van Lysebeth, Algemeen Eigenaarssyndicaat ;	13
5. Uiteenzetting door de heer René Dhondt, BVVO (Beroepsvereniging van Verzekerings-ondernemingen)	16

DAMES EN HEREN,

Op 27 januari 2004 hield de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Stedelijk Beleid een hoorzitting met deskundigen uit de sector in het kader van het voorstel van decreet houdende de verplichting tot het plaatsen van optische rookdetectoren in nieuw te bouwen woongelegenheden (*Parl. St. VI. Parl. 2002-2003, nr. 1726/1*) en het voorstel van decreet houdende de verplichting tot het plaatsen van rookdetectoren in woongelegenheden (*Parl. St. VI. Parl. 2002-2003, nr. 1798/1*).

Voor de hoorzitting werden volgende personen uitgenodigd :

- De heer Stefaan Maekelberg, Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken ;
- Mevrouw Nancy Bourgoignie, schepen van huisvesting van de stad Oostende ;
- De heer Albert Vangeneugden, kapitein van de brandweer te Hasselt ;
- Mevrouw Katelijne D’Hauwers en de heer Johan Van Lysebeth, Algemeen Eigenaarssyndicaat ;
- De heer René Dhondt, BVVO (Beroepsvereniging van Verzekeringsondernemingen).

1. Uiteenzetting door de heer Stefaan Maekelberg

De heer Maekelberg : Dames en heren, ik zal het hier vandaag hebben over branddetectoren. Ik zal het in eerste instantie hebben over de werking van een autonome detector. Ten tweede wil ik aan de hand van statistieken aantonen dat dit voorstel van decreet zinvol is. Het derde punt is de plaats van de rookdetector in het brandgebeuren. Vervolgens zullen we het risico van dergelijke detectoren evalueren. Tot slot wil ik het nog hebben over een studie uit het Verenigd Koninkrijk over de invloed van rookdetectoren. Daarna volgt de besluitvorming.

Het eerste punt betreft dus de werking van een autonome detector. In principe werken rookdetectoren op batterijen. Een detector is een toestel dat reageert op rook. Er zijn twee soorten detectoren : de ionische detector en de rookdetector. In het eerste geval wordt de rook geïoniseerd. Bij rookvorming zal het potentiaalverschil wijzigen zodat men effectief kan vaststellen dat er ergens rook, en dus

brand is. De rookdetector bevat een optische cel en een captor. Als daar rook tussen geraakt, zal het licht stilaan verduisteren, waardoor de rook kan worden gedetecteerd.

De detector kan zich in waaktoestand bevinden. Als hij rook detecteert, gaat hij over naar de waarschuwingsfase. Dit uit zich in een ononderbroken akoestisch signaal. Er is ook een testtoestand om na te gaan of de detector nog operationeel is. Als een bepaalde toets wordt ingedruwd, maakt de detector een ononderbroken geluidssignaal. Tot slot is er de storingstoestand. In dat geval kan de detector niet meer efficiënt functioneren.

In de statistieken van de FOD Binnenlandse Zaken worden de branden verdeeld volgens het type gebouw. Die statistieken dateren van 1992-1994. Hieruit blijkt dat 41,49 percent van de branden woningbranden zijn. Er bestaat vandaag nog altijd geen reglementering terzake in België. Daarom is een dergelijke reglementering zinnig.

In de verdeling van de ongevallen ten gevolge van brand, loopt in individuele woningen het percentage op tot 68 percent. Er zijn reeds 40 percent branden in woningen, terwijl 68 percent ongevallen zijn. In dit type van branden vallen de meeste slachtoffers.

We kunnen ons afvragen waar de brand meestal ontstaat. Uit de statistiek kunnen we afleiden in welke ruimtes eventueel een detector kan worden geplaatst. De eetkamer en de living zijn de plaatsen waar het grootste aantal branden ontstaat.

Ik zal nu de detector plaatsen in het verloop van een brand. Ik toon u een schema van het tijdsverloop van een brand, met in het midden de gebeurtenis, links wat de brandweer doet en rechts wat de bezetter doet. Een brand ontstaat en zal op een bepaald ogenblik worden gedetecteerd. Dat noemt men de ontdekkings- of detectietijd. Na verloop van tijd zal er alarm worden geslagen. Die tijd noemen we de activeringstijd of alarmeringstijd. Dan zal men de brand melden. Als de bezetters het alarm horen, zullen ze dit eerst en vooral moeten herkennen. Ze moeten het dus eerst horen en daarna moeten ze beseffen dat het werkelijk een alarm is.

Pas als de bezetters het alarm hebben herkend, zullen ze erop reageren. Dit neemt ook een bepaalde tijd in beslag. Iemand die weet dat het brandt, zal dan nog vlug zijn jas of iets anders halen en pas dan begint hij met evacueren. Ondertussen heeft de brandweer de melding binnen gekregen, heeft

vervolgens de tijd nodig om de melding te verwerken en de manschappen op te roepen, in de wagen te springen en de afstand af te leggen naar de plaats van de brand.

De detector is een middel om de tijd tussen het ontstaan van het vuur en het alarm slaan te verkorten. Hier zitten we nog met de combinatie dat dit ook een melding zal geven. In feite moeten we ook nog rekening houden met herkenningstijd en reactietijd op het alarm.

Ik kom tot het begrip risico. Een risico kan aanvaardbaar of onaanvaardbaar zijn. Bij een onaanvaardbaar risico zal men maatregelen nemen om het risico te beperken.

Het begrip risico betekent in algemene zin de probabilliteit dat een gebeurtenis zich voordoet – in dit geval brand –, vermenigvuldigd met de schade die de brand aanricht. Dit risico kan men op verschillende manieren beperken. Ik heb er enkele in een schema opgenomen. Ze worden doorgaans in twee hoofdcategorieën onderverdeeld. Men spreekt over passieve en actieve brandveiligheid. Hoofdzakelijk in de passieve brandveiligheid worden constructieve ingrepen verricht. Men speelt in op weerstand tegen brand, zoals bijvoorbeeld een branddeur die een bepaalde tijd brand kan weerstaan. Een tweede aspect is de reactie bij brand, namelijk oppervlaktmaterialen die een bepaalde eigenschap hebben om niet te vlug te ontbranden. Dit wordt vastgesteld door proeven en geeft aanleiding tot klassering van de materialen en de keuze van de materialen in de bouw.

Bij actieve brandveiligheid zijn er de detectoren en de brandblusmiddelen.

Inzake risico-evaluatie kunnen we de volgende bedenking maken. Als we bepaalde maatregelen nemen, moeten we ook rekening houden met de economische situatie. Dan spreken we van kostenbatenanalyse. Wat kost mij dat en wat levert mij dat op ?

Men zal zich bij een risico de vraag moeten stellen welke soort detector men zal plaatsen, een ionische detector of een rookdetector. De keuze hangt af van het soort brand. Bij smeulende branden met weinig rook is het beter een ionische detector te nemen. Bij veel rook gaat de voorkeur uit naar rookdetectie.

Niet alleen de detectie is belangrijk. Als het toestel afgeschreven is, moet het vernietigd worden. Op dat punt scoort de ionische detector heel slecht, hij

bevat namelijk een radioactief onderdeel. Op zich is dat niet schadelijk voor de mens.

Welke zijn de risico's bij detectie ? Dat is ten eerste de probabilliteit dat er een brand ontstaat. De detector heeft daar niets mee te maken. Zolang er geen brand is, heeft de detector geen enkele zin. Tweede risico is de probabilliteit dat er doden en gewonden vallen. Dat is eigen aan de omgeving. Derde risico is de probabilliteit dat het systeem correct werkt. Vierde risicofactor is de probabilliteit van vluiggere detectie en de waarneming door de bezetters. De bezetters moeten de brandmelding opmerken.

Welke factoren spelen een rol bij de risico-evaluatie van detectoren ? We benaderen dit per ruimte. Het risico is afhankelijk van de ruimte, bijvoorbeeld keuken en living. Het risico is eveneens afhankelijk van de aard van de bezetting. De mensen moeten het alarm kunnen horen. Hardhorigen scoren hier het laagst. Daarna moeten ze beseffen dat het om een alarm gaat. Personen met een mentale handicap scoren hier het laagst. Daarop volgt de reactie op het alarm, namelijk evacuatie. We delen de mensen onder in categorieën naargelang ze zich kunnen verplaatsen. We maken een onderscheid tussen kinderen die begeleiding nodig hebben, ouderen die zich moeilijk kunnen verplaatsen en motorisch gehandicapten en bedlegerige patiënten.

Waar moeten we de detectoren plaatsen in functie van die risico's ? Zodra rook aanwezig is in vluchtwegen, zijn deze minder of niet bruikbaar. De meeste slachtoffers sterven door rookintoxicatie, niet door verbranding. Rookproductie in de vluchtwegen moet zo snel mogelijk worden ontdekt. Daar is het aangewezen om detectoren te plaatsen. Lokalen die uitgeven op de vluchtwegen, worden ook het best uitgerust met detectoren. Dan zijn er de plaatsen of ruimten die brandgevaarlijk zijn of waar brandgevaarlijke handelingen gebeuren. Dat zijn onder meer keukens, roken in living of slaapkamer en inslapen, het plaatsen van brandbaar materiaal in de buurt van warmtebronnen zoals open haarden en dergelijke, elektrische toestellen zoals dekens en bedverwarmers en als laatste noem ik brandstichting.

Ik zal het nog even hebben over een Britse studie over rookdetectoren van 1999. Vooraf wil ik u wijzen op de Britse norm BS 5839 deel 6 voor het ontwerp van branddetectie en -alarm in woningen. Deze legt technische voorschriften op voor de vorm, de installatie en het onderhoud van een detectiesysteem.

Uit de studie blijkt dat bij detectie in woningen 71 percent van de branden in minder dan 5 minuten werden ontdekt door rookdetectoren. Zonder detectie valt dit terug tot 47 percent van de branden die ontdekt werden binnen de 5 minuten. Voor het aantal doden betekent dit 2 tot 4 op 1.000 branden ontdekt door detectie en 7 tot 9 op 1.000 branden niet ontdekt door detectie.

Men plaatst de detectoren niet in alle ruimten van de woning. De niet-beveiligde oppervlakte bedraagt ongeveer 62 percent, de beveiligde ongeveer 37 percent. Als men enkel rekening houdt met de beveiligde oppervlakten, dan stelt men vast dat in 24 percent van de gevallen de detectie goed werkt. De detectie werkte wel, maar gaf geen alarm in 4 percent van de gevallen. De detectie werkte niet in 10 percent van de gevallen.

Waarom werkte de detectie niet ? De oorzaken zijn een verwijderde batterij, omdat het detectiesysteem niet tot rust kwam, in 42 percent van de gevallen ; de rookgassen bereiken de detector niet, bijvoorbeeld omdat hij te hoog is geïnstalleerd, in 21 percent van de gevallen ; een buiten dienst gestelde detector, in 13 percent van de gevallen ; lege batterijen, in 10 percent van de gevallen ; de slechte plaatsing van de detector, in 4 percent van de gevallen ; een slecht systeem, in 4 percent van de gevallen ; andere oorzaken, in 6 percent van de gevallen.

Ik besluit. Een decreet uitwerken waarin enkel wordt voorgeschreven dat men autonome rookdetectoren moet plaatsen, heeft geen enkele zin als het niet is onderbouwd met technische voorschriften. Deze voorschriften kan men terugvinden in buitenlandse normen en in ontwerpen van Europese normen. Ik verkies te spreken van rookdetectoren, en niet van rookmelders. Verder moeten er maatregelen worden genomen voor de handhaving en het onderhoud van dergelijke installaties. Detectoren moeten worden geplaatst, maar men moet er ook voor zorgen dat ze rook detecteren. Bij de uitwerking van een decreet moet men rekening houden met de Europese procedure voorgeschreven bij de bouwproductenrichtlijn. Detectoren zijn immers bouwproducten. Er bestaat in dat verband een reglementering over de informatieprocedure.

Mevrouw Heeren : Waar ontstaan branden precies ?

De heer Maekelberg : Bijna 16 percent van de branden ontstaat in de eetkamer. Ongeveer 13,5 percent ontstaat in de living. In veel gevallen kan

men achteraf niet meer ontdekken waar de brand is ontstaan.

Mevrouw Heeren : Is in de studie over de toestand in Engeland ook onderzocht hoe men de mankementen van de detectoren, hun installatie en onderhoud kan remediëren ? Staat daar ook in op welke wijze men daarop kan anticiperen ? Zo lijkt het me bijvoorbeeld logisch dat men de batterij moet vervangen. Alleen kan ik me voorstellen dat mensen niet weten wanneer die batterij moet worden vervangen.

De heer Maekelberg : Als die batterij aan vervanging toe is, geeft de detector een ononderbroken signaal om dit te signaleren. Maar er zijn ook toestellen met oplaadbare batterijen die zijn aangesloten op het lichtnet. U kunt die batterijen vergelijken met die van een wagen. Doorgaans gaan ze 5 tot 10 jaar mee. Als de batterij op leeftijd is, en de stroom neemt af, dan werkt ze niet meer naar behoren.

De heer Daelman : Uw uitgangspunt luidt dat een decreet enkel zinvol is als er technische voorschriften zijn. Dat lijkt me evident. Ik heb me laten vertellen dat er rookmelders zijn met batterijen met een levensduur die ongeveer even groot is als die van de rookmelder zelf, maar ook rookmelders met een batterij die om het jaar moet worden vervangen. Als er een decreettekst komt die ervoor zorgt dat de rookmelders aan bepaalde technische voorschriften moeten voldoen, in welke prijs categorie bevinden die zich dan ? Er zijn immers rookmelders op de markt van 400 of 1.200 frank, maar ook rookmelders die heel wat duurder zijn. Als u het hebt over technische voorschriften, gaat het dan over een bepaalde prijs categorie ?

U zei ook dat bij het opstellen van een decreettekst rekening moet worden gehouden met de procedure die is voorgeschreven in de bouwproductenrichtlijn. Ik vermoed dat dit een kwaliteitslabel is.

De heer Maekelberg : In principe hebben de technische voorschriften niet rechtstreeks iets te maken met de kostprijs. Er zijn inderdaad verschillende types van detectoren : sommige met een batterij met een lange levensduur en andere met een batterij met kortere levensduur. Als er een batterij in zit met een kortere levensduur, en de detector geeft een signaal dat die batterij moet worden vervangen, en die wordt meteen vervangen, dan is er geen probleem. Maar natuurlijk is men vaak nalatig en wordt de batterij niet vervangen.

Waar die rookmelder wordt geplaatst, speelt ook een rol. Men moet die niet in een hoekje plaatsen. Al die technische voorschriften zijn opgenomen in dergelijke normen. In België is er nog geen NBN-norm terzake. Er bestaat wel een ontwerp van Europese norm. Ik heb een lijstje mee van alle ontwerpnormen met betrekking tot die detectoren, zowel Britse als Duitse en Franse, net als de Europese ontwerpnorm. Als u wilt, kan ik dit lijstje bezorgen aan de commissiesecretaris.

De heer Daelman : U hebt het niet over het verschil tussen optische en ionische rookmelders.

De heer Maekelberg : Indien u me vraagt waarvoor ik zou kiezen in woningen, dan opteer ik voor rookdetectoren. Er is bij de ionische detectoren immers sprake van een kleine radioactieve bron. Op zich levert die geen gevaar op voor de mensen die in die plaatsen komen, want de fabrikant moet een erkenning en een toelating krijgen om dat toestel op de markt te mogen brengen. Een en ander levert wel een afvalberg op. Zeker tegenwoordig moet men daar eens over nadenken.

De bouwproductenrichtlijn is een richtlijn die tracht inzake bouwproducten de markt op Europees vlak open te stellen. Dat doet men door alle eisen die kunnen opgelegd worden inzake bouwproducten te klasseren in bepaalde klassen. De EU gaat per bouwproduct een soort klassering opleggen, die het gevolg is van proeven bepaald door Europese normen. Er zal dus sprake zijn van een klasseringsnorm met een CE-label. Op dat label zal duidelijk te lezen staan dat dit bepaalde product CE-erkend is volgens die klasse.

Als men dit doet op Europees vlak, dan gaan de landen proberen hun markten af te schermen. Dat geef ik toe. Ze zullen trachten op allerlei manieren hun eigen fabrikanten te bevoordelen. Een van die manieren is het uitvaardigen van een bepaalde wetgeving. De EU stelt daarom dat, indien er een wetgeving wordt gemaakt waarbij er bouwproducten betrokken zijn, de lidstaat een informatieronde zal moeten houden. Voor dat besluit wordt genomen, zal dit moeten worden meegedeeld aan de Europese Commissie, die het zal publiceren in het Publicatieblad.

Alle lidstaten kunnen dus akte nemen van die wetgeving die ontstaat. Wanneer dit hen interesseert, kunnen ze die teksten aanvragen bij de Europese Commissie, om na te gaan of er geen addertjes onder het gras zijn, of men niet tracht de eigen fabrikanten te beschermen. Ook de Europese Commissie gaat dit bekijken. Indien de lidstaat dan bin-

nen 3 maanden geen antwoord krijgt van de Europese Commissie, dan is alles in orde. Maar meestal krijgt men een antwoord. Dat verzeker ik u.

Mevrouw Heeren : Ik dacht dat Europese richtlijnen bindend waren voor de lidstaten.

De heer Maekelberg : Er bestaan verschillende soorten richtlijnen. Ik ben een technicus, geen jurist. Bij de bouwproductenrichtlijn worden er klasseringsnormen gepubliceerd. Zo bijvoorbeeld gaat men brandwerende deuren klasseren in REI-categorieën. Ze worden geklasseerd naargelang het gaat over 30 minuten, 1 uur, 1,5 uur of 2 uur. Dat is het middel dat de EU aanbiedt aan de lidstaten om te bepalen welke klassen ze uitsluitend mogen gebruiken bij het opstellen van hun reglementering. Die klassen worden via laboratoria op het CE-label vermeld. Alle laboratoria in Europa worden op die wijze verplicht gebruik te maken van die specifieke proefmethode. Die proefmethodes worden opgenomen in de Europese normen.

Hoe is dat ontstaan ? Er is sprake van een regulatorsgroep, een groep van gebruikers. Elke lidstaat is daarin vertegenwoordigd. Dat forum stelt op Europees vlak voor wat nodig is om het veiligheidsniveau in de reglementering te bepalen.

Mevrouw De Martelaer : Houdt dit in dat er nog heel wat werk is op Europees vlak ?

De heer Maekelberg : Er bestaat een ontwerp van norm in Europa. Elke norm doorloopt verschillende stadia. Uiteindelijk ontstaat een ontwerp van norm. Dat ontwerp wordt dan gepubliceerd in elke lidstaat. Ook in dit geval is dat gebeurd. Iedere burger of elke technicus van elke lidstaat mag daarop reageren, en die opmerkingen worden dan ingezameld. In België gebeurt dat door het Belgisch Instituut voor Normalisatie. Het instituut maakt de gegevens over aan de Europese normcommissie. Al die opmerkingen worden daar opnieuw behandeld. Als dat gebeurd is, is er een definitieve norm. De definitieve norm kan pas ontstaan als er een bepaald quorum van stemmen op Europees vlak wordt gehaald. Als dat niet het geval is, spreken we niet van een EN-norm, maar van een ENV-norm.

Op dit ogenblik loopt er een openbaar onderzoek.

Mevrouw De Martelaer : Wanneer zal die procedure klaar zijn ?

De heer Maekelberg : Daar kan ik geen uitsluitsel over geven. Indien er geen opmerkingen zijn, dan

zal ze zeer vlug klaar zijn. In sommige gevallen, bij zeer gevoelige materies, zijn er ellenlange lijsten van opmerkingen.

Als alle opmerkingen binnen zijn, heb ik er wel een idee van hoeveel tijd de procedure in beslag zal nemen.

Mevrouw De Martelaer : Ik heb nog een vraag over de technische voorschriften. Is het belangrijk dat wordt voorgeschreven in welke plaatsen in een woning een detector moet hangen ?

De heer Maekelberg : In de Britse norm, die de basis is voor alle andere normen, staan daarover bepaalde richtlijnen. Ik verwijs naar de British Standard 5839, deel 6.

2. Uiteenzetting door mevrouw Nancy Bourgoignie

Mevrouw Bourgoignie : Mijnheer de voorzitter, ruim een jaar geleden hebben we dit succesvol project opgestart. We hopen dat u onze ervaring kunt gebruiken bij de bespreking van het voorstel van decreet.

Het project richtte zich vooral op het gebruik en de plaatsing van CO-detectoren. De bedoeling was uiteraard de veiligheid van de mensen te verhogen en hen te sensibiliseren. Na onderzoek bleek dat CO-detectoren vrij duur zijn en niet steeds een detectie garanderen. We zijn dan ook afgestapt van de plaatsing ervan. We hebben vervolgens gekozen voor rookdetectoren, aangevuld met een CO-test.

Het stadsbestuur plaatst dus gratis rookdetectoren bij de mensen thuis. Tegelijkertijd voeren we een gratis CO-test uit. Dit alles gebeurt in samenwerking met de brandweer. Alles wordt uitgevoerd door de plaatselijke huisvestingsdienst.

We hebben een toestel uitgekozen dat kwaliteit en bedrijfszekerheid biedt en dat ook duurzaam is. We hebben gekozen voor de optische toestellen aangezien er problemen zijn met de andere detectoren. Op dat ogenblik was het al duidelijk dat er Europese richtlijnen zouden komen. We weten nu dat het nog een tijdje kan duren vooraleer die van kracht worden. Desondanks vinden we dat we er goed aan doen te kiezen voor een kwaliteitsvol toestel. Het door ons gekozen toestel werd door Test-Aankoop uitgeroepen als het beste op de markt. Het kostte 1.200 frank per stuk.

We hebben een vrij grote sensibiliseringscampagne opgezet. Er werd een informatiebrochure opge maakt, waarin zowel het CO-gevaar werd toege licht als het gebruik van de detectoren. Het is mijn ervaring dat het gevaar van brand beter bekend is bij de bevolking dan dat van CO-vergiftiging.

Naast de brochure is er een stedelijke website. Ook via de wijkraden en wijkwerkers werd informatie verstrekt. We hebben bovendien de lokale kranten aangesproken.

Tot op vandaag hebben we meer dan 4.000 aanvragen binnengekregen. Een deel van de verklaring van het succes is misschien dat de service gratis werd aangeboden. Voor ons gaat het om een kleinere uitgave. Daartegenover staat wel een grotere veiligheid.

De procedure voor de aanvraag en de plaatsing is zeer eenvoudig. Naast de informatie zit er in de brochure één blaadje, het aanvraagformulier. We trachten ervoor te zorgen dat de mensen niet worden overstelpt met administratieve vragen. Ze moeten het ingevulde formulier afgeven aan de huisvestingsdienst.

Door de dienst wordt meegedeeld wanneer de plaatsing zal gebeuren. De mensen van de huisvestingsdienst, die een opleiding hebben gekregen bij de brandweer, gaan ter plaatse en duiden aan waar de detector moet worden geplaatst.

We geven de mensen ook uitleg bij de rookdetector. Zo wijzen we erop dat als het lichtje brandt, de batterij aan vervanging toe is. We laten ook het alarm in werking treden om te testen of het werkt en om de mensen aan het lawaai te laten wennen. We vragen ook om op geregelde tijdstippen na te gaan of het toestel nog werkt.

De plaatsing gebeurt erg snel door twee teams van twee personen. We hebben daartoe een weerwerkproject opgestart. De opleiding gebeurt door de brandweer. Er wordt bij de mensen ook een CO-meting gedaan. Indien er een probleem blijkt te zijn, dan helpt de brandweer ons met het duidelijk maken wat er moet gebeuren.

Nazorg is erg belangrijk. We zijn gestart in oktober 2002. Sinds dan hebben we 4.726 aanvragen gehad en hebben we ongeveer 4.000 toestellen geplaatst. De stad Oostende onderzoekt momenteel de mogelijkheid om batterijen aan te kopen en die zelf te gaan vervangen. Deze manier van werken is uiteraard erg arbeidsintensief, maar veiligheid staat voorop. Oostende heeft ervoor gekozen om de

plaatsing zelf uit te voeren omdat we er zeker van willen zijn dat de detector effectief in de woning hangt. We hebben ze getest en weten dat de toestellen ook werken. Als we alleen een batterij meegeven aan de mensen, dan zijn we ervan overtuigd dat die ergens anders terecht zal komen. We willen niet betuttelend zijn, maar we zijn wel bekommerd om de veiligheid van de burgers.

In 2002 zijn we gestart met een budget van 100.000 euro. In 2003 kwam er nog eens 75.000 euro bij en voor 2004 hebben we opnieuw 75.000 euro ingeschreven in de begroting. Dit budget is voor de stad Oostende haalbaar. Of dat op Vlaams niveau ook zo is, daar kan ik niet over oordelen. Ik weet wel zeker dat als we bij de bouwverordening de verplichting hadden ingesteld om een rookdetector te plaatsen, we nu geen 3.835 geplaatste toestellen hadden. Bepaalde mensen hebben ons al laten weten dat ze bij brand in hun woning gealarmeerd werden door de detector. Dat is voor mij het bewijs dat dit initiatief werkt.

Ik wil tot slot nog enkele opmerkingen maken bij de voorstellen van decreet. Oostende heeft gekozen voor zowel een rookdetector als een CO-meting. De kennis over CO is bij de bevolking absoluut minimaal. Nochtans veroorzaakt CO-vergiftiging veel slachtoffers. Ik weet niet of het haalbaar is om ook dat aspect in de voorstellen op te nemen.

Mijn tweede opmerking gaat over de werklust. Het gebruik van rookdetectoren proberen te stimuleren, zal de werklust ook verhogen. Als de bewoner alles alleen moet doen, is de kans erg groot dat de plaatsing verkeerd gebeurt. Ik wil er in de marge op wijzen dat een goed werkende huisvestingdienst noodzakelijk is om dit tot een goed einde te brengen.

De rookdetectoren ressorteren onder 'actieve brandpreventiemiddelen'. Indien de plaatsing verplicht wordt, impliceert dit ook de expliciete vermelding van de verplichting tot correcte installatie, onderhoud en vervanging. Erg belangrijk is dat wordt gecontroleerd of de plaatsing correct is gebeurd. In de voorstellen staat dat dit via de verzekeringsmaatschappijen kan. Verzekeringsmaatschappijen zijn volgens mij evenwel niet de meest aangewezen controleorganen. Ze hebben er namelijk geen baat bij als een detector juist is geplaatst.

Definiëren waar detectoren vereist zijn, lijkt me erg complex. Dat kan volgens mij niet in een voorschrift worden gegoten. Alles hangt af van het type woning en de bestemming van de woongelegenheden. Oostende stelt per gezin één gratis rookdetec-

tor ter beschikking. Als alle kamers van de woning op één verdieping gelegen zijn, dan plaatsen we het toestel in de gang. In een appartementsgebouw is het nuttig om niet alleen in de woongelegenheden rookdetectoren te hangen, maar ook in de evacuatiewegen.

In de voorstellen is sprake van een op het licht aangesloten rookmelder. We hebben ook daar onze twijfels bij. De vraag is of de markt hiervoor voldoende is ontwikkeld. Als rookdetectoren worden verplicht, wat gebeurt er dan met bestaande woningen? In de voorstellen worden ook geen kwaliteitseisen gesteld aan de detectoren, wat een lacune is. Tot slot wijs ik er nogmaals op dat voorzichtigheid geboden is bij het toekennen van de controle aan de verzekeringsmaatschappijen.

In Oostende hebben we een goed project ontwikkeld. We hebben het gebruik van een detector niet verplicht gemaakt, maar proberen de bevolking te sensibiliseren. Ik vind het verplicht maken een goed idee, maar er moet wel heel erg over de werkwijze worden gewaakt.

De heer Daelman : Ik heb een vraag over het budget. U sprak over 100.000 euro in 2002 en over 75.000 euro voor 2003 en 2004. Wordt dat budget alleen gebruikt voor de aankoop van de detectoren of is plaatsing daar ook in opgenomen?

Mevrouw Bourgoignie : We hebben in de eerste fase materiaal moeten aankopen, zoals twee toestellen voor CO-meting. Die waren behoorlijk duur. In het eerste jaar hebben we dus meer moeten aankopen dan enkel de rookdetectoren.

Tijdens de aanvangsfase, toen het project werd aangekondigd, kregen we ongeveer 100 aanvragen per dag. De klemtoon lag toen op de aankoop van zelf aangekochte rookdetectoren. Het project en de nodige middelen passen in het Stedenfonds.

De heer Daelman : Werden de personeelskosten verrekend in het bedrag?

Mevrouw Bourgoignie : Neen, die worden elders verrekend.

De heer Daelman : U hebt het over 4.000 gehonoreerde aanvragen in 2 jaar. Over hoeveel huizen in Oostende gaat het dan?

Mevrouw Bourgoignie : Het gaat over één rookmelder per gezin, of dus over 4.700 gezinnen of woongelegenheden.

De heer Daelman : En wat is het totaal aantal woonegelegenheden ?

Mevrouw Bourgoignie : Ongeveer 40.000.

De heer Daelman : Het gaat dus over 10 procent.

Ongetwijfeld had de lancering van het project een boom tot gevolg. Wellicht werd u toen overstelpt met vragen. Nu bevindt het project zich in een stabilisatiefase. Hoeveel aanvragen krijgt u nu ?

Mevrouw Bourgoignie : We krijgen 10 tot 20 aanvragen per week. We proberen het project zoveel mogelijk in de actualiteit te houden via de pers. We trachten blijvend aandacht te besteden aan de rookdetectoren opdat het project niet zou stilvallen. Het is natuurlijk nodig om op geregelde tijdstippen campagne te voeren.

Mevrouw Guns : Kunt u uit de 4.000 aanvragen opmaken welke doelgroep wordt bereikt ? Gaat het over een bepaalde categorie mensen ?

Mevrouw Bourgoignie : De aanvragen komen uit alle wijken van Oostende. We hebben geen gegevens over doelgroepen. We hebben de sociale woningmaatschappijen gevraagd om ook hun aanvragen te bundelen, want dat vergemakkelijkt de plaatsing. De aanvragen komen van iedereen, niet van een bepaalde doelgroep. De aanvraag gebeurt door de huurder, niet door de eigenaar.

Mevrouw Guns : Gaat het vooral over nieuwbouwwoningen, of over oude woningen ? Het verschil is immers groot. In oudere woningen met veel houten vloeren is het brandgevaar veel groter dan in nieuwbouw waarin vooral beton wordt gebruikt.

Mevrouw Bourgoignie : Ik heb de indruk dat er minder aanvragen zijn bij nieuwbouwprojecten. Vooral jonge gezinnen zetten zelf de nodige stappen. Ik durf niet beweren dat de aanvragen vooral komen voor kwalitatief minder goede woningen. Aan mensen die een rookdetector bezitten, laten we weten dat ze in aanmerking komen voor een CO-test.

Mevrouw Heeren : Gaat het over één rookdetector per woning of per bouwlaag ? Het is knap dat u een exemplaar geeft en voor een goede plaatsing ervan zorgt, maar is wat u doet voldoende ? Voelen de mensen zich aangesproken om zelf de nodige bijkomende exemplaren aan te kopen ?

We hebben even snel een berekening gemaakt. Het is leuk om te vertellen dat iedereen één rookdetec-

tor krijgt, maar als Vlaanderen voor de financiering zou instaan, is er 2,8 miljard frank voor nodig.

Het is natuurlijk de kunst om mensen te stimuleren om zelf rookdetectoren aan te schaffen. Hebt u na één jaar proefproject de indruk dat die stimulans er is, en zo niet, wat zult u daar dan aan doen ?

Mevrouw Bourgoignie : Alles draait rond het feit dat wij ter plaatse gaan. Bij de mensen thuis krijgen we de mogelijkheid om over rook en veiligheid en over CO-vergiftiging en veiligheid te praten. Ze worden geconfronteerd met het toestel en zijn er niet meer zo bang voor dan toen ze er alleen nog maar over hadden gelezen. Zeker in grotere woningen merken we dat de mensen geneigd zijn om een bijkomend toestel aan te kopen. Tijdens het gesprek kunnen we ook over andere aspecten van huisvesting praten. Dat we zelf instaan voor de plaatsing, biedt op die manier dus een meerwaarde. We raden de mensen aan waar ze nog bijkomende rookdetectoren kunnen plaatsen. Mensen worden zo makkelijker gestimuleerd.

Ik begrijp dat de regering niet zomaar 2,8 miljard frank klaar heeft liggen, maar met de nodige stimulans zullen de gemeenten misschien bereid zijn om in te staan voor een deel van de kosten. Voor ons is in dit project de plaatsing het allerbelangrijkste, want daardoor komen we bij de mensen aan huis en krijgen we de kans om over de problematiek te praten. Het volstaat niet om gewoon te laten weten dat een rookdetector interessant is. De mensen moeten het toestel leren kennen en dat via een overheidsdienst die hen kan geruststellen. Ze moeten ervan worden overtuigd dat heel wat kan in hun huis en dat over heel wat aspecten van veiligheid kan worden gesproken. Door de plaatsing is het project een succes en worden de mensen gestimuleerd.

Mevrouw Heeren : Kunnen ze bijkomende rookdetectoren bij u aankopen ?

Mevrouw Bourgoignie : Neen, dat kan niet.

De heer Van Lysebeth, algemeen eigenaarssyndicaat : U stelt dat de rookdetector een waarde heeft van 1.200 frank. Klopt het dat u als gemeente bij de aankoop van een groot aantal detectoren een gunstconditie hebt verkregen ? Ik meen dat de aanschafwaarde voor particulieren ongeveer 45 tot 50 euro bedraagt. Ik zou graag hebben dat ook dat bedrag wordt vernoemd, want dat is het bedrag dat de mensen zullen moeten uitgeven. Door een lager bedrag te noemen, ontstaat er een vertekend beeld.

Mevrouw Bourgoignie : U hebt gelijk. Ik meen dat ik had verteld dat we een heel voordelige prijs hebben bekomen door de aankoop van een groot aantal detectoren. Ik wou benadrukken dat wij slechts 1.200 frank per stuk betalen, want daaruit blijkt dat dergelijke initiatieven draaglijk zijn voor het budget van een lokale overheid.

Mevrouw Guns : Als het decreet de rookdetectoren morgen verplicht maakt, blijft u die dan gratis ter beschikking stellen ?

Mevrouw Bourgoignie : Uiteraard zullen we die dan gratis ter beschikking blijven stellen.

3. Uiteenzetting door de heer Albert Vangeneugden

De heer Vangeneugden : Vanuit het standpunt van de brandweer kan het nut van detectoren niet meer in vraag worden gesteld. Zowel automatische branddetectiesystemen als autonome rookdetectie zijn noodzakelijk in ruimten waar mensen verblijven. De ervaring heeft ons veel geleerd.

Een aantal jaren geleden hebben we in Hasselt politiereglementen laten stemmen waarin autonome rookdetectoren voor studentenkamers en logementstehuizen werden opgenomen. Bij brandoorzaken speelt de mens een grote rol. In de provinciale brandweerschool te Genk heb ik ervaring opgedaan met de opleiding van brandweerploegen voor bedrijven. De ervaring leerde dat veel mensen de gevaren, de beveiligingsmiddelen en de gevolgen van brand niet of niet voldoende kennen. De mensen zijn onvoldoende opgevoed over het voorkomen van brand. De sociaal zwakkeren hebben verder niet de middelen en de kennis om zich voldoende te beveiligen tegen brand. De gemeenschap moet dat doen of moet hieraan tegemoet komen.

Naast het CO-gevaar zijn er nog meer giftige verbrandingsgassen in de rook. Rook kan verstikken, maar is ook warm. Warmte stijgt, dus kunnen mensen worden verrast, en nadien verast, in de slaapkamers boven. Ook de zichtbaarheid vermindert. De stroom kan uitvallen, het wordt donker, mensen raken in paniek en vinden hun vluchtweg niet meer, zeker als er 's nachts brand ontstaat. Over al die gevaren en gevolgen van brand moeten we de mensen informeren.

De meeste branden ontstaan overdag, wanneer de mensen actief zijn. Dan kunnen ze meestal snel en gepast reageren. 's Nachts echter worden ze sla-

pend geïntoxiceerd door de CO, de zintuigen vallen uit, alleen het gehoor werkt nog. Daarom is het geluid van een geactiveerde rookdetector zo belangrijk. Het kan de aanwezige mensen snel wakker maken en dus tijdig alarmeren voordat de brand ontwikkeld is. Overdag kan de mens de brand zelf detecteren, 's nachts moet hij zich laten aanvullen en/of vervangen door autonome rookdetectoren.

Naast optische en ionische detectoren, bestaan er ook thermische detectoren. Ionische detectoren bevatten een radioactief element en moeten we derhalve om milieuredenen buiten dienst stellen, optische (met een infrarood sensor) reageren op licht. Thermische detectoren reageren op warmte.

Ideaal zou zijn om alle verblijfsruimten uit te rusten met autonome detectoren, deze detectoren te koppelen aan elkaar, gevoed door 230 volt en ze te voorzien van een noodvoeding (batterij). Zo kan het alarm, bij gekoppelde detectoren, in alle ruimtes worden gehoord als een detector rook heeft vastgesteld. De noodvoeding moet ervoor zorgen dat bij stroomuitval de detectoren nog gedurende een bepaalde periode blijven functioneren.

Voor de controle op kwaliteit bestaat het orgaan Bosec, de Belgian Organisation for Security Certification.

Ook de plaatsing van detectoren is belangrijk. Rook stijgt, dus moeten we daarmee rekening houden. De eigenaar of de uitbater kan het toestel zelf plaatsen, de installatie is eenvoudig, de bijgeleverde installatievoorschriften moeten duidelijk zijn.

Autonome rookdetectoren zijn eenvoudig te onderhouden. Er is een testknop voorzien aan het toestel waarmee een eenvoudige periodieke test kan worden gedaan. Een apart scherp signaal geeft aan wanneer de batterij aan vervanging toe is, dit signaal blijft aanhouden gedurende een drietal weken en dit totdat de batterij leeg is. Voor de financiering moeten we de verzekeringsmaatschappijen inschakelen. Brand voorkomen of beperken is voor hen een financieel voordeel.

Rookdetectie is noodzakelijk. Het gaat hier dan niet over het blussen van brand, maar over het detecteren van een begin van brand en het alarmeren, zodat mensen de tijd hebben om buiten te geraken. Mensen moeten worden geïnformeerd. Veel mensen weten niet eens welk nummer ze moeten draaien om de brandweer te verwittigen. We ervaren die problemen elke dag. Mensen zijn zich niet bewust van de gevaren. Er is dus nog veel werk te doen. Elektrische installaties moeten bijvoorbeeld

elke 25 jaar worden gekeurd. Weinig mensen doen dat. Ook de soepele gasslangen aan het gastoestel worden niet of niet periodiek vervangen.

Twee jaar geleden is in Hasselt een project opgestart, in samenwerking met een zestal plaatselijke makelaars die een aantal rookdetectoren hadden gekocht. Door toedoen van de stad Hasselt plaatste de brandweer die detectoren in de woningen (één per woning) waarvan de bewoners contact hadden opgenomen met die makelaars. De bedoeling was een gratis en vrijblijvende risicoanalyse te laten uitvoeren door de makelaars in die woningen. Dat project had veel succes, en ook nu worden nog altijd veel vragen gesteld. Informatie is dan ook heel belangrijk.

De brandweer participeert ook in vele projecten. Daarbij wordt de nadruk gelegd op beveiliging, meer bepaald met optische rookdetectoren. In keukens, garages en badkamers wordt echter ook rook geproduceerd. Rookdetectoren zullen daar voor een vals alarm zorgen. Daar kunnen eventueel thermische warmtedetectoren worden gebruikt. Wie went aan vals alarm, zal misschien ook niet meer reageren wanneer er een echt alarm is.

Mevrouw De Martelaer : Vorige week ben ik een dag op stap geweest met de wooninspectie. Ik heb vastgesteld dat heel wat woningen in slechte staat zijn. Zo zijn er woningen waar de stopcontacten uit de muur hangen of die met één kabel moeten worden bevoorrad. Voor die mensen zijn andere zaken belangrijker dan een rookdetector. Ik vraag me dan ook af of het zinvol is om in dergelijke gevallen prioriteit te geven aan een rookdetector.

De heer Vangeneugden : Rookdetectie is vooral belangrijk 's nachts wanneer de mensen slapen en gedeeltelijk hun bewustzijn kwijt zijn. Door de aanwezigheid van rook werken bepaalde zintuigen niet of onvoldoende. Om dat verlies te compenseren heeft men een geluidsbron nodig die de aanwezigen verwittigt bij de aanwezigheid van rook. Rookdetectie is een must wanneer men slaapt.

De heer Maekelberg : Uit de studie die ik daarstraks heb vermeld, blijkt dat rookdetectoren met lege en niet vervangen batterijen en defecte detectoren het meest voorkomen bij de minst begoeden.

De heer Vangeneugden : De meeste branden doen zich ook voor bij mensen die leven aan de rand van de maatschappij. Dat is natuurlijk statistisch moeilijk te bewijzen. Die mensen zijn slordiger, onwetend en zijn zich minder bewust van risico's. Vaak

gaat het ook om vreemdelingen, sociaal zwakkeren, laag- of niet geschoolden.

Mevrouw Heeren : Op welke manier kan de overheid een rol spelen in de preventie ? Hoe kunnen we de mensen het best bereiken ?

De heer Vangeneugden : Ik denk dat we de mensen het best kunnen bereiken via verenigingen. Onlangs heeft de stad het initiatief genomen om per maand een wijk te bezoeken. We bezoeken dan op voorhand alle scholen in die wijk. We doen er een inspectieronde of houden een evacuatieoefening. De bedoeling is te informeren. Per instelling of school beperken we ons tot een halve dag. Die actie heeft veel succes. De bedoeling is om tijdens die week bepaalde sociaal-culturele verenigingen te informeren over brandveiligheid.

Mevrouw Heeren : Het probleem blijft natuurlijk dat die doelgroep niet bereikt wordt.

De heer Vangeneugden : In Hasselt is er op de sociale dienst een afdeling die deze mensen een bezoek brengt. Wanneer die van dergelijke toestanden op de hoogte is, wordt de brandweer in kennis gesteld en doet deze ter plaatse een onderzoek naar brandveiligheid.

Mevrouw Guns : Denkt u dat de meest behoeftigen gebaat zijn met de verplichting tot het plaatsen van een rookdetector ? Zullen zij zich zo'n detector aanschaffen ?

De heer Vangeneugden : Een eigenaar van een gebouw zal dat waarschijnlijk wel doen, maar in vele gevallen gaat het om huurders. Het wordt natuurlijk moeilijk als we mensen moeten gaan informeren die het Nederlands niet of onvoldoende machtig zijn.

De heer Daelman : Volgens de vorige spreker zouden er in Oostende iets meer dan 4.000 aanvragen voor een rookdetector zijn. Er zouden nu meer detectoren zijn dan wanneer die verplicht zouden zijn. Is dat volgens u een juiste vaststelling ? Is een verplichting met andere woorden wel efficiënt ?

De heer Vangeneugden : Er moet een orgaan worden aangesteld om de plaatsing van een detector te controleren. Dat kan misschien via de gemeenten, de overheid of de verzekeringsmaatschappijen.

Mevrouw Bourgoignie : Ik wil antwoorden op de vraag van mevrouw Heeren over wat de Vlaamse overheid terzake kan doen. Er zouden in het ka-

merdecreet bepalingen over brandveiligheid en andere normen moeten worden opgenomen.

Wij hebben in Oostende zelf een nieuw reglement gemaakt met al die normen erbij, wat een verstrenging van het huidige decreet inhoudt. Hier kan de controle effectiever worden uitgevoerd. Als wij ook de rookdetectoren plaatsen, komen we in woningen en merken we dat er soms ook andere problemen zijn. We laten dan ook onmiddellijk via onze diensten de zaken onderzoeken.

Wanneer we de mogelijkheden krijgen om via decreten een aantal normen te hanteren die er vandaag nog niet voldoende zijn, kunnen we de controle effectiever uitvoeren. Men kan momenteel soms niet overgaan tot het onbewoonbaar verklaren want men kan de brandveiligheid niet aanpakken omdat ze niet opgenomen is in het decreet.

Mevrouw Heeren : Dit was destijds niet opgenomen in het decreet omdat het een federale en geen gewestelijke materie was. We kunnen nu pas met dit voorstel komen nadat de Raad van State duidelijk heeft gezegd dat dit een gewestelijke materie is. Ik deel uw mening.

4. Uiteenzetting door mevrouw Katelijne D'Hauwers en de heer Johan Van Lysebeth

Mevrouw D'Hauwers : Mijnheer de voorzitter, geachte commissieleden, wij vertegenwoordigen het Algemeen Eigenaarsyndicaat. Ik ben juriste en zal kort enkele juridische aspecten toelichten. Mijn collega is architect en is bevoegd voor de technische aspecten.

Als eigenaarsyndicaat kunnen we a priori niet tegen een verhoogde veiligheid van de bewoners van gebouwen zijn. We vertegenwoordigen niet alleen de eigenaars-bewoners maar ook de eigenaars-verhuurders. Er is daarjuist even gealludeerd op informatie en hoe we de zwakste categorie in de maatschappij moeten informeren. Wij dragen daartoe bij omdat wij veel eigenaars-verhuurders groeperen. We zijn een nationale vereniging die overal te lande zetels heeft. We informeren via ons boekje de mensen over de nieuwe regelgeving die uitkomt. Van bij de eigenaar druppelt dit door tot bij de huurder. Samen met de sociale verhuurmaatschappijen kunnen we bijdragen aan de informatie.

Het voorliggende voorstel van decreet betekent een nieuwe financiële last die wordt opgelegd aan de eigenaars. Een eerste bemerking van ons is de vraag waarom in het voorstel staat dat er één rook-

detector in elke gesloten ruimte moet zijn. We weten dat in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest er recentelijk en in het Waals Gewest in april laatstleden een decretale beslissing is genomen. In beide gewesten wordt slechts één rookdetector per woongegelegenheid opgelegd. Zij verwijzen naar studies die aantonen dat het aantal doden kan worden verminderd tot een derde wanneer de detector wordt geplaatst in de ruimte die de slaapvertrekken scheidt van de toegangsdeur van de woning of het appartement, de nachthal dus. De vertegenwoordigers van de stad Oostende hebben ook al op die plaats gealludeerd. We kunnen ons daar groten-deels bij aansluiten. Een rookdetector in elke besloten ruimte heeft niet alleen consequenties op de kostprijs maar er zijn ook vragen over de efficiëntie. Mijn collega zal dit straks toelichten. Een detector per afzonderlijke woongegelegenheid of appartement lijkt ons een goede oplossing. Het moet zelfs niet één per bouwlaag zijn.

Een tweede opmerking behelst de kostprijs. Wij zijn vertegenwoordigers van eigenaars-verhuurders. De vraag rijst wie de kost zal dragen. Men beperkt zich in het voorstel in eerste instantie tot nieuwbouw. Het is logisch dat die kost ten laste van de eigenaar valt. Dat begrijpen we. De eigenaar moet een conforme woning ter beschikking stellen volgens de huurwet. 'Conform' betekent aangepast aan de wettelijke of decretale normen. Als de voorliggende reglementen worden goedgekeurd voor een conforme woning, zijn die ten laste van de eigenaar. Dat is alleen zo bij de aanvang van het huurcontract. Als de eigenaar bij de aanvang een systeem installeert, zou hij dit voor zijn eigen veiligheid qua aansprakelijkheid moeten kunnen laten keuren onder een of andere vorm en een attest ter beschikking kunnen stellen. Als er zich iets voordoet, kan hij tenminste zijn aansprakelijkheid dekken.

Het tweede probleem is wat er gebeurt in de loop van het huurcontract. Wie moet instaan voor de controle en het onderhoud van die toestellen ? Onzes inziens moet dit ten laste zijn van de huurder-bewoner. Kan men dit overlaten aan de contractuele bepalingen tussen de partijen of zal hieromtrent een dwingende regelgeving komen ? Dit zal invloed hebben op de kostprijs. Het zal huurprijshogend werken wanneer de eigenaar voor de controle en het onderhoud moet instaan. De vraag die wij ons stellen, is of er sowieso een controle moet komen, bijvoorbeeld een driejaarlijkse. Zo ja, is er dan in een sanctie voorzien bij niet-conformiteit van het systeem of bij een gebrekkige werking ?

Een andere vraag die rijst bij verhuring in de loop van het huurcontract : wat als bijvoorbeeld na drie jaar een of ander onderdeel van het systeem moet worden vervangen en het model is veranderd of het systeem niet meer bestaat ? Moet de eigenaar of de huurder dan instaan voor een volledig nieuw systeem ?

Mijn laatste opmerking gaat over de aansprakelijkheid van de eigenaars. Samenhangend met het voorgaande is er de vraag of elke eigenaar aan zijn huurder op regelmatige basis een attest van nazicht moet vragen, zoals bij boilers, schouwen, branders en dergelijke, om zijn aansprakelijkheid te beperken. Dat betekent sowieso weer extra kosten voor de huurder, dikwijls toch de sociaal zwakkere.

Een vraag is ook of men rekening moet houden met de levenswijze van de huurder om het systeem af te stellen. Een huurder kan een zware roker zijn die, om het systeem buiten werking te stellen, er de batterij kan uithalen. In welke mate kan de eigenaar in dergelijk geval aansprakelijk worden gesteld ? Er is steeds een probleem van controle. De aansprakelijkheid van de eigenaars bij brand ligt ons zeer na aan het hart.

Ik kom tot de valse alarmen. Wanneer een systeem te fijn afgesteld staat, rekening houdend met de levenswijze van de bewoner, moet de eigenaar dan tussenkomen in de kosten veroorzaakt door de loze tussenkomst van hulpdiensten ? Dit zijn allemaal vragen die we ons stellen en waarop ook een duidelijk antwoord zou moeten worden gegeven vooraleer dit voorstel verder wordt behandeld.

De heer Van Lysebeth : Het Algemeen Eigenaars-syndicaat verdedigt niet alleen de belangen van zijn leden, we willen hen ook maximaal begeleiden op technisch vlak. We vragen hen om de plannen van de architect door ons te laten onderzoeken.

Ik ga even in op de tekst van het voorstel van decreet. In stuk 1798 op pagina 2 is er sprake van 'verkeersruimten'. De term 'circulatie ruimten' lijkt ons meer aangewezen. Deze term wordt gebruikt in de brandpreventienormen.

In paragraaf 5 van hetzelfde stuk vinden we de zin 'daarom is het van vitaal belang dat de bewoners zo snel mogelijk worden gewekt'. Wij zouden de term algemener willen houden en spreken over 'gealarmeerd'.

In stuk 1726, artikel 3 wordt er gesproken over 'een optische en op het licht aangesloten rookmelder'. Wij geven de voorkeur aan 'op het elektrisch net

aangesloten rookmelder'. Een detector moet niet per se op het lichtcircuit worden aangesloten.

Rookdetectie gaat verder dan het plaatsen van een rookmelder. Welk soort detectie moet dat zijn ? Wordt het een optische melder ? Maken we er een autonome rookdetector van ? Verbinden we hem met een centrale ? Maken we gebruik van een externe sirene ? De detector moet alarmeren. Een detector die minder dan 85 dBA aan geluid produceert, zal in vele gevallen niet sterk genoeg zijn. We hebben het nog niet gehad over transmissie, melding bij brandweer of politie. Ik hoop dat niemand zo ver wil gaan, want dat zou de valse alarmen enorm doen stijgen.

Het meest aangewezen zou zijn om de detector in een nieuwbouwwoning aan te sluiten op de inbraakcentrale. Veel mensen kiezen voor zo'n basiscentrale. Dat doet de prijs natuurlijk stijgen. Wie niet kiest voor een basiscentrale, moet de autonome brandalarmcentrale volledig betalen. Bovendien is dit in strijd met de normen die bepalen dat branddetectiesystemen gescheiden moeten zijn van ieder ander systeem, dus ook van een inbraakalarm. Een en ander vond zijn oorsprong bij de brand in de Innovation indertijd : de brand werd minuten later ontdekt doordat de alarmsirene ook diende om de kassiersters te verwittigen dat hun shift er bijna opzat. Een centrale kan zonder veel moeite worden uitgebreid naar een brandalarm, maar dan is er slechts één sirene voor twee doeleinden.

Wij willen met onze bemerkingen het voorstel van decreet maximaal op punt stellen.

Optische rookdetectoren hebben pas een goede functie als de plaats deskundig wordt bepaald. Een eigenaar zal de meest esthetische plaats in zijn woning kiezen. Dat is niet noodzakelijk de meest efficiënte plaats. Die is afhankelijk van bijvoorbeeld de vorm van het lokaal, de aanwezigheid van balken, of er al dan niet airco of afzuiging aanwezig is, enzovoort. Wie moet de plaats bepalen ? Wie zal controle uitoefenen op de uitvoering, op de normen en de regels ? De verzekeringsmaatschappijen zijn betrokken partij, maar zij werken dan weer met de Europese normen van de beroepsverkeeraars.

Een ander element is het onderhoud. Wie draagt daarin de verantwoordelijkheid ? Moet een onderhoudscontract verplicht worden ? Elektronica heeft een beperkte levensduur. De batterijen in de centrale moeten regelmatig worden nagekeken. Moeten we verplichten tot een centrale aangeslo-

ten op het net ? Niet alle centrales hebben een noodbatterij. Als de stroom uitvalt, moet de centrale – ook als die is aangesloten op het net – blijven functioneren. Een detector in een keuken heeft door de verontreinigde lucht eerder een inspectiebeurt nodig dan een andere in een hal of zo. Wie gaat dat controleren ? Bij controle van autobrandblusapparaten is ooit gebleken dat 40 procent niet werkte. Dat heeft natuurlijk geen zin.

De stad Oostende deelt nu gratis rookdetectoren uit, maar de prijs kan oplopen. Een autonome detector op batterijen met een detectie-element kost 45 tot 50 euro. Dat hangt af van de keuring, het soort batterij en blijft beperkt tot één elementje. Wie dat wil, kan er natuurlijk meer plaatsen. En is het de bedoeling dat er dan een algemeen alarm afgaat ? Men kan de detectoren dan met mekaar verbinden door er een radiofrequente module aan toe te voegen. Zo'n module kost 128 euro per stuk. Hoe ver wil men het drijven ? Een centrale met een bijkomende sirene waarop verschillende detectoren zijn aangesloten, kost 1.000 tot 1.500 euro. Dat is veel voor een nieuwe woning, en onhaalbaar voor bestaande woningen.

Ik vat samen. Als het nodig zou zijn om mensen te verplichten rookdetectoren in nieuwbouwwoningen aan te brengen, dan moet de doelstelling duidelijk zijn. Kan men dan autonome rookdetectoren installeren, of moet het gaan om op een net aangesloten alarmsystemen ? Volgens ons gaat dat laatste iets te ver. Als men dan toch de stap wil zetten, waarom zou men dat dan niet in fasen uitvoeren ? De grootste belangengroep is de sociale sector. De huisvesting van die mensen is minder goed, en ze gaan wellicht ook minder efficiënt om met brandpreventie. Zij zijn de eerste slachtoffers. Waarom zou de overheid zich niet in de eerste plaats op hen richten ? Na een evaluatie kan dan worden beslist wat er met de privé-woningen moet gebeuren.

Het is volgens ons in elk geval uitgesloten om de regeling uit te breiden naar bestaande woningen. Een rookdetector moet worden gebruikt door de bewoner. Het heeft geen zin iets op te leggen waar de gebruiker het nut niet van inziet. Wij pleiten niet tegen rookdetectoren, maar wel voor een efficiënt systeem dat stapsgewijs wordt uitgebouwd, om te beginnen op basis van de ervaringen van de sociale sector. De wetgever mag ook niet uit het oog verliezen dat niet de installatie op zich het allerbelangrijkste is, maar wel de efficiënte werking. Het onderhoud moet dus centraal staan.

De sensibilisering van de bewoner is cruciaal. Men mag zich niet beperken tot een verplichting, maar

men moet duidelijk maken dat er zich op het vlak van de woonkwaliteit problemen voordoen. In een van de toelichtingen bij de tekst staat dat uit het rapport van de Vlaamse Gemeenschap van april 2002 blijkt dat in 50 procent van de onderzochte woningen een reëel brandgevaar bestaat. Als ik dat lees, dan stel ik me veel vragen over ons woonderecreeet en ons kamerdecreet. Moeten we niet in de eerste plaats zorgen voor een betere woonkwaliteit, zodat het risico op brand automatisch vermindert ? Zelfs met twintig detectoren verandert er fundamenteel niet veel als men de oorzaken van brand niet wegneemt.

Mevrouw Heeren : Ik deel uw laatste bemerking. Laten we ervoor zorgen dat in de komende jaren de huurwetgeving een regionale materie wordt. Zolang Vlaanderen geen vat krijgt op de huurwet, is het moeilijk om de kwaliteit te verbeteren.

Ik ben blij dat u onder bepaalde voorwaarden positief staat tegenover rookdetectoren. De initiatiefnemers van de tekst zijn uitgegaan van de zorg om levens te redden. Er komen daarbij veel praktische moeilijkheden kijken. Concrete voorstellen en suggesties worden bijgevolg in dank aanvaard. Dit initiatief moet steunen op een zo breed mogelijk maatschappelijk draagvlak.

Mevrouw Guns : Krijgt u concrete opmerkingen en vragen vanwege eigenaars ?

Mevrouw D'Hauwers : Een toenemend aantal eigenaars heeft één of meer rookdetectoren geplaatst. Dikwijls wordt ons gevraagd of men aansprakelijk is als er toch iets zou gebeuren en zou blijken dat de rookdetectoren niet goed zijn onderhouden of zelfs zijn weggenomen. Rokende studenten doen dat wel eens op studentenkamers. Eigenaars hebben geen vat op het gedrag van huurders.

De heer Daelman : Ik stel vast dat u eerder afkerig staat tegenover de twee voorstellen van decreet, maar eventueel wel kunt aanvaarden om er in de sociale sector mee te beginnen. Ik ben blij dat u de nadruk legt op preventie en de noodzaak om de woonkwaliteit te verhogen. Ik hoop dat uw vereniging op dat vlak ook stimuli aan de leden kan geven.

U laat een opening om rookdetectoren in nieuwe woningen te installeren. Wat is volgens u het aandeel van de kostprijs van een rookdetectiesysteem in de totale kostprijs van een nieuwe woning ?

De heer Van Lysebeth : Het Vlaamse isolatiedecreeet is positief voor het milieu, maar het brengt

veel investeringen met zich mee. Ook in dit geval zal dat zo zijn. Dikwijls komen die kosten erbij op het ogenblik dat het geld al is uitgegeven.

En daar knelt het schoentje altijd. In de toelichting staat dat in Noorwegen 80 percent van de woningen één detector heeft. Dat lijkt me een verdedigbare stelling. In dat geval is er sprake van één detector met een kostprijs van 50 euro, die in één woning wordt geplaatst en die zorgt dat er alarm wordt geslagen als er iets fout loopt. We zijn voor dat systeem gewonnen als dat de detectie en de veiligheid van de woning ten goede komt. Uit het voorliggend voorstel van decreet blijkt echter niet dat dit de bedoeling is.

Ik vrees dat het complex systeem van centrales, melding tussen gekoppelde detectoren, controles, bekabeling enzovoort zo duur zal zijn, dat het zijn doel zal missen. Iedereen zal proberen eraan te ontsnappen. In de plaats van te sensibiliseren zal er een averechts effect zijn. Iedereen zal proberen om die kostprijs van 1.000 tot 1.500 euro en de controles te ontlopen. Daarom pleiten we voor één detector van 50 euro per woning waardoor elke woning minimaal wordt beveiligd. Men kan dan op een zeer eenvoudige manier een veiligheid inbouwen voor de toekomst.

5. Uiteenzetting door de heer René Dhondt

De heer Dhondt : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik ben blij dat ook de verzekeraars worden betrokken bij dit gesprek. Ik ben algemeen directeur van de Beroepsvereniging van Verzekeringsondernemingen.

De BVVO was een van de stichtende leden van Bosec, Belgian Organisation for Security Certification. Wij laten de branddetectieapparatuur certifiëren via Bosec. Ik ben ook bestuurder van de NVBB of de Nationale Vereniging voor Beveiliging tegen Brand en Binnendringing. Wij leiden daar privé-brandweerploegen en brandweerploegen van steden en gemeenten op. We doen daar proefopstellingen en testen.

Als verzekeraar of als vertegenwoordiger van de verzekeraars zijn wij voorstander van een maatregel die levens kan redden of menselijke letsels kan vermijden. Wij hebben echter twijfels over het nut en de effectiviteit van het gebruik van rookdetectoren bij het vermijden van stoffelijke schade.

Zo'n 85 percent van de Vlaamse bevolking heeft een brandverzekering. Dat is een patrimoniumverzekering die de schade aan woning en inboedel

dekt. Het is geen personenverzekering. Ze dekt dus geen lichamelijke schade en geen overlijden.

We zijn ook voorstander van begeleide projecten zoals bijvoorbeeld dat van Oostende. Die projecten beantwoorden grotendeels aan de bemerkingen van de verzekeraars. Ik wil ook de nadruk leggen op de nood aan normen, voorschriften, certificatie en testing en aan de vraag of de verzekeraars daar al dan niet een rol in spelen. Op dit moment zijn er alleen beginselen of ontwerp teksten van Europese regelgeving. De Belgische verzekeraars hebben tot nu toe geen voorschriften uitgewerkt.

Vorig jaar heb ik mee Incert (Intrusion Certification) opgericht, een certificatieorganisme voor de testing en certifiëring van inbraakmateriaal. Incert doet nu wat wij vroeger binnen de BVVO deden inzake normgeving, voorschriften, certifiëring en testing. De verzekeringssector, als privé-sector binnen het één te maken Europa, is geen partij en kan zich niet meer veroorloven om op dit vlak eigen nationale normen op te leggen. Als we onze bestaande normen en voorschriften inzake inbraakpreventie, inbraakalarm en inbraakmateriaal moeten opgeven, zijn we zeker geen vragende partij om nieuwe normen en/of vereisten te gaan uittekenen terwijl we weten dat Europa ons terzake heel binnenkort zal inhalen. Ik zeg dit om aan te tonen dat de verzekeraars beperkte mogelijkheden hebben op dit vlak.

U hebt de cijfers gekregen, waarvan sommige betekenisvol zijn. We hebben kunnen vaststellen dat ongeveer twee derde van het aantal te verwachten overlijdens wordt vermeden wanneer er rookdetectoren aanwezig zijn. We denken dat de aanwezigheid van een rookdetector een heel positief effect zou kunnen hebben op het vermijden van lichamelijke letsels en zeker van overlijdens.

We stellen tevens vast dat in België minder dan 5 percent van de particuliere woningen met een rookdetector is uitgerust. We stellen ook vast dat verzekeraars hier te lande op een bepaald ogenblik in hun publicitaire campagnes ook rookdetectoren hebben gegeven, bijvoorbeeld één detector per verzekerde woning. Een verzekeraar van hier te lande heeft dit gedurende een zekere tijd gedaan. Hij heeft achteraf moeten vaststellen dat meer dan 90 percent van de uitgedeelde detectoren niet werd geïnstalleerd. Begeleide projecten, waarbij men niet alleen iets geeft maar ook sensibiliseert en als het kan ook installeert, zijn betere projecten dan die waarin men alleen iets geeft.

Het zwakke punt van een begeleid project zou kunnen zijn dat er ook veel aandacht moet worden besteed aan de nazorg. Bij inbraakpreventie stellen we bijvoorbeeld vast dat installaties, die goed zijn geïnstalleerd, nog dagelijks in werking moeten worden gesteld en anderzijds zeker niet buiten werking mogen worden gesteld. Dat moet kunnen worden geverifieerd. Rookdetectoren moeten batterijen hebben die werken en die er niet uit gehaald zijn en ook moet het signaal correct worden geïnterpreteerd. Niet iedereen is daar immers mee vertrouwd.

Rookdetectoren hebben volgens ons enkel voordelen. Er is de vroege verwittiging en het gemak van de installatie. Iedereen kan dit installeren. Het nadeel is enkel dat niet iedereen de rookdetector op de juiste plaats zal installeren. Wij zijn voorstander van het uitschrijven van plaatsingsvoorschriften. Een rookdetector heeft ook het voordeel dat die gemakkelijk te onderhouden is. Hij moet gewoon stofvrij worden gehouden en iedereen kan wel een batterij vervangen. De aandachtspunten zijn dat men moet nagaan of het onderhoud effectief gebeurt, of de installatie correct is gebeurd en of de detector niet buiten werking is gesteld.

De hamvraag is : hoe kan men overgaan tot een correcte verificatie en wie zal dat moeten doen ? U weet dat ook de andere gewesten in dit land een sterke belangstelling hebben voor dit item. Het Waals Gewest heeft een decreet uitgevaardigd op 15 mei 2003, dat in theorie van toepassing werd voor nieuwe woningen op 1 juli 2003. Die moeten van optische rookdetectoren worden voorzien die aan het elektrische net zijn gekoppeld en een reservebatterij moeten hebben. Er wordt een initiële inspectie voorzien. Op het moment dat de elektrische installatie wordt geverifieerd, wordt ook de rookdetectie-installatie geverifieerd. Dat is een goede zaak.

Het Waals Gewest heeft ook bepaald dat vanaf juli 2006 de bestaande woningen langzamerhand zullen moeten worden uitgerust met een detector, ten laste van de eigenaar van de woning. Hier wordt niet gesproken over koppeling aan het elektrische net omdat het in een bestaande woning moeilijk is om de detectoren zo op de juiste plaats te hangen. Het elektrische net loopt niet precies op de plaats waar een rookdetector op een efficiënte manier moet worden geplaatst. Daarom verplicht het Waals Gewest dat bestaande woningen worden uitgerust met een detector met een standaardbatterij met een autonomie van 1 tot 2 jaar. Hier komen we weer terecht bij het probleem van het onderhoud en de controle.

In de Brusselse regio wordt ook in twee fasen gewerkt. Woningen die in huur worden gegeven, moeten vanaf januari 2005 op kosten van de eigenaar worden uitgerust met autonome detectoren met een langetermijnbatterij, met een autonomie van 5 tot 8 jaar. Dit is positief, maar verplaatst alleen het probleem. Wat met het opeenvolgen van huurders ? De eerste huurder weet nog wanneer er een installatie werd geplaatst, maar de volgende weet dat al niet meer, enzovoort. In Brussel moet men nog verder nadenken over wie wat zal controleren. In het Waals Gewest is er al wel een instelling aangeduid die over één of twee inspecteurs zal beschikken die in de hele Waalse regio zullen moeten controleren of alle woningen zijn uitgerust met een rookdetector. U merkt onmiddellijk het zwakke punt. Als één of twee mensen heel de Waalse regio of het Vlaams Gewest moeten aflopen, zijn die wel even bezig, vrees ik.

Ik zal even ingaan op de sensibilisering. Uit bestaande ervaringen in het buitenland blijkt dat sensibilisering en informatie belangrijk zijn in dergelijke campagnes. Daar zien we een plaats voor de verzekeraars of eventueel de makelaars die zich voor deze kar zouden kunnen spannen.

De verzekeraars waren ook een beetje verrast door de hint die werd gegeven in de toelichting bij een van de beide voorstellen van decreet. Er werd namelijk gedacht dat verzekeraars zouden willen instaan voor controle. Wij staan daar zeker niet voor te springen – dat zal misschien de vertegenwoordigers van de stad Oostende geruststellen –, in de eerste plaats omdat het gaat over een totaal andere materie. Dit gaat over veiligheid van personen, en het is niet het soort verzekeringen dat nu wordt afgesloten. Ten tweede zouden we er een verzekeringsvoorwaarde van moeten maken. Dit gebeurt wel bij KMO's en grote ondernemingen. Vooraleer een bedrijf een verzekering krijgt tegen brand en indringing bijvoorbeeld, gebeurt er eerst een inspectie door een verzekeringsinspecteur van de hele site met gebouw en installaties. Controle als verzekeringsvoorwaarde bij particulieren is misschien een stap te ver, maar hoe kan de verzekeraar anders checken of er een detector aanwezig is, of die werkt, of die niet is uitgeschakeld, of die wordt onderhouden enzovoort ? We denken niet dat dit een werkbare optie is.

Het zou misschien een idee zijn dit te doen via de verzekeringstussenpersonen, omdat deze mensen plaatselijk werken, dicht bij hun klanten, maar ze zijn hiervoor niet technisch opgeleid. Moeten we de klant, de particulier die zijn woning verzekert, een vals gevoel van veiligheid geven omdat er een

verzekeringsagent of een makelaar langs is geweest die zegt dat het er allemaal goed uitziet ? Neen, dat denken we niet. De verzekeraars of de verzekeringstussenpersonen moeten geen waakhond gaan spelen.

Kunnen de aandachtspunten van de bestaande systemen worden opgevangen ? Er is terecht opgemerkt dat de werking van de systemen niet wordt gecontroleerd. We voeren de eerste gesprekken met Bosec, ANPI en NVBB over draadloze systemen. Die zouden in contact staan met externe centrales. Ze zouden niet alleen een waarschuwing geven in geval van brand, maar ook als ze niet meer optimaal functioneren. De detector die vaststelt dat zijn batterij niet meer werkt, zou de externe centrale kunnen waarschuwen. We moeten nog nagaan hoe dit kan worden getest en gecertificeerd. We zijn er nog niet, ook niet op technisch vlak, maar dit is een interessant idee. Dit vraagt nog een jaar of twee, misschien drie. Dit zal uiteraard niet gratis zijn. Wie moet de kosten dragen ?

De heer Daelman : Als ik u goed begrepen heb, dient de rookmelder vooral om de mensen te alarmeren en ervoor te zorgen dat ze op tijd buiten geraken. Hij dient veel minder om stoffelijke schade te voorkomen. Daar hebt u gelijk in. Stel dat we een rookmelder verplicht maken, en die werkt niet bij een brand door een menselijke fout, zal de verzekeringsmaatschappij dan niet geneigd zijn om de schuld op de bewoner af te wentelen ? Zal de bewoner dan zelf voor de schade moeten opdraaien ?

Mevrouw Guns : Ik werk soms voor verzekeringsmaatschappijen. Soms proberen we onder de aansprakelijkheid uit te raken. Stel dat een eigenaar een rookdetector plaatst en dat huis verhuurt. Tenzij expliciet vermeld in het huurcontract, mag de eigenaar die woning niet meer betreden. Wie is er aansprakelijk als de huurder de rookmelder uitschakelt of de batterijen niet vervangt ? De verzekeraar zal er zich voor de materiële schade zeker proberen uit te praten. Zal hij de aansprakelijkheid bij de huurder leggen ? Dan moet de eigenaar voor de kosten opdraaien. Ik wil een duidelijk antwoord van u, want dit is belangrijk voor eventuele rechtszaken.

De heer Dhondt : Ik kan alleen maar bevestigen dat rookdetectoren in de eerste plaats dienen om menselijke slachtoffers te vermijden. We hebben geen cijfers over een mogelijk positief effect van rookmelders. We kunnen dus moeilijk het effect op de brandpolis berekenen. Over aansprakelijkheid kan ik dan ook niets zeggen. Wij staan niet te springen om de aanwezigheid van rookmelders te kop-

pelen aan de brandpolis. We willen die aanwezigheid zeker niet checken, want daar hebben we geen personeel voor.

Op uw vragen kan ik niet antwoorden, mevrouw Guns, want ik ben geen jurist. Ik kan uw vraag wel voorleggen aan collega's van mij en u een antwoord bezorgen.

Mevrouw D'Hauwers : Wij dringen eveneens aan op dat antwoord. De aansprakelijkheid is cruciaal voor onze leden, de eigenaars, ten opzichte van hun huurders.

De heer Daelman : U had het over de moeilijkheden met de opvolging van de werking van detectoren. Wie moet de werking controleren ? Wie moet de batterijen vervangen ? U bent al 2 jaar bezig, mevrouw Bourgoignie, wat is uw ervaring ? Hebt u daar zicht op ?

Mevrouw Bourgoignie : Wij hebben dat nog niet onderzocht. We zoeken nu uit hoe we die batterij kunnen vervangen. De plaatsing alleen al is zo arbeidsintensief geweest dat we de controle er niet bij konden nemen. We willen daar nog aan werken. De opvolging blijkt inderdaad een zwak punt te zijn.

De heer Van Lysebeth : Er is geen correlatie tussen de aanwezigheid van detectoren en de prijs van de brandpolis. Blijft dat zo in de toekomst ?

De heer Dhondt : Het gaat niet over de visie van de verzekeraars op de detectoren, de technologie en dergelijke. We hebben als verzekeraars geen collectieve visie. Wat zijn onze mogelijkheden als beroepsvereniging ? Kunnen we ervoor ijveren dat onze leden, de individuele verzekeringsmaatschappijen, rekening houden met de aanwezigheid en de werking van een rookmelder bij het bepalen van de prijs van de brandpolis ? Ik moet daarop wellicht nog heel lang het antwoord schuldig blijven. Op dit ogenblik is in onze databanken, waarin een groot aantal brandschadegevallen zijn opgenomen, geen enkele indicatie over rookdetectoren terug te vinden. Zonder statistieken kan ik niets zeggen over allerlei mogelijke correlaties. Dat kan wellicht pas na jaren, als de wet van de grote getallen kan worden toegepast, ergens tussen 2007 en 2010, of misschien nog later. Ik kan u op dat vlak niets beloven.

De Belgische verzekeringssector heeft beperkingen als de beïnvloeding van individuele verzekeraars aan de orde is. We hebben geen invloed op hun prijzenbeleid. De Europese regelgeving over

een globale en vrije verzekeringsmarkt staat dat niet toe. Elke verzekeraar bepaalt vrij zijn prijzen en zijn verzekeringsvoorwaarden. We kunnen nog wel aanbevelingen doen, maar geen enkele verzekeraar zal zich daardoor gebonden achten.

Mevrouw Bourgoignie : Stel dat rookdetectoren worden verplicht en voor bestaande woningen een overgangsregeling wordt uitgewerkt. Als die detector niet wordt geplaatst, zullen de verzekeringsmaatschappijen dan weigeren om een brandpolis af te sluiten ?

De heer Dhondt : Ik kan alleen maar voor de sector spreken, en niet voor elke afzonderlijke verzekeraar. De sector heeft geen inzicht in het verband tussen de aanwezigheid van een rookdetector en de efficiënte werking ervan. In elk geval zal het risico op brand niet verhogen door de aanwezigheid van een branddetector, integendeel. Het is alleszins nog te vroeg om dit element op te nemen in de risico-evaluatie.

Mevrouw Guns : De aansprakelijkheid is te belangrijk om ons zomaar tevreden te stellen met een standpunt van de sector. De maatschappijen kunnen doen wat ze willen. Ik vind dat de individuele verzekeraars daarover moeten overleggen om tot een duidelijk standpunt te komen. Ik besef wel dat dit niet gemakkelijk kan worden gerealiseerd, maar dat moet toch ernstig worden geprobeerd.

De verslaggevers,

De waarnemend voorzitter,

Dirk DE COCK

Bart DE SMET

Dominique GUNS
